

SPİRİTÜEL AŞK ROMANI

AŞKIN YOLCULUĞU

İKİZ RUHLARIN SONSUZ AŞKI

ASENA SEVİNÇ

YD
YAYINEVİ

AŞKIN YOLCULUĞU

AŞKIN YOLCULUĞU

ASENA SEVİNÇ

YAZARDAN DİREKT – TÜRKİYE
YAZARDAN DİREKT ELEKTRONİK İLETİŞİM TANITIM PAZ. VE TİC. LTD. ŐTİ
KOZYATAĞI MAH. DEĞİRMEN SK. NİDA KULE NO:18
KAT 10 KADİKÖY-ERENKÖY/İSTANBUL
TEL: 0(216) 3011213
SERTİFİKA NO. 33717

BU ESERİN BÜTÜN HAKLARI SAKLIDIR. YAYINEVİNDEN VE YAZARDAN İZİN ALMADAN KISMEN
VEYA TAMAMEN ALINTI YAPILAMAZ, HİÇBİR ŞEKİLDE KOPYA EDİLEMEZ, ÇOĞALTILAMAZ VE
YAYIMLANAMAZ.

ISBN: 978-605-9385-63-3

BASKI VE CİLT

EGE REKLAM BASIM SANATLARI SAN.TİC. LTD.ŐTİ
ESATPAŐA MAH. ZİYAPAŐA CADDESİ NO.4 ATAŐEHİR / İSTANBUL
TEL: 0216 470 44 70 FAKS:0216 472 84 05
WWW.EGEBASIM.COM.TR
SERTİFİKA NO: 12468

Theta Healing'i keŐfeden ve insanlığa sunan

Vianna Stibal 'a

sayĐı ve sevgilerimi sunuyorum

www.viannastibal.com

Verdiği bilgiler ve yaptığı örnek seanslardan dolayı

Theta Healing uzmanı

Selen Ergin Erden'e

teŐekkür ederim.

instagram/ @selenerginerden/ @gaiawish

AŞKIN YOLCULUĞU

AŞKIN YOLCULUĞU

AŞk'a... İimde ona ait olmayan hiçbir Şey yok.

1-

MİHMAN

ACI HIÇ BU KADAR ÖZGÜR OLMAMIŞTI VE ACI HER GÜN YENİDEN

Kasımdı. –di’li geçmiş zaman hikâyesinin bitmiş olması değil çok önce başlamış olmasıyla alakalı.

Yıllardan 2008. Sert ayazın teni kestiği bir sonbahar akşamıydı. Haftalar sonra böyle düşecekti Mihman o gecenin anısını not defterine.

‘Kasımdı; bir devrin, gömülürken ağır ölü bedeniyle yüreğime asılması. Kopan kıyametin, ardında bıraktığı enkazı göstermeyecek kadar karanlık bir gece. İlk defa anladım ne demekmiş bir ölünün ağırlaşmış bedeni. Artık dünyada olmasan da sonsuza kadar dünyada kalacak parçanın terkedilmiş bir kabuk gibi işlevsizliğini. Kendi cenazeme omuz verip kendi ölümümün yasını tutmak gibi bir şeydi bu yaşadığım. Zavalıca ama asla acınası değil. Yıkılmış bir vaziyette fakat dimdik yürüyen bir cenaze alayıydım; tek başıma ve sessizce.’

Yedi yıl oldu hikâyesinin ayrılık kısmı tecelli edeli. Hikâyesinin birlikte geçen kısmı hiç yaşanmamış ve hiç not edilmemiş olsa da yedi yıl oldu Mihman’ın bu keskin yalnızlığa zorunlu geçişi. Keskin fakat asla kesin olmayan. Çünkü bunun kesin bir son olarak kabul edilmesi, yaşamasını mümkün kılan umudunu da alıp götürmesiydi. Bu umudun aldaticılığı ve oyalayıcılığıyla geçen yedi yılı, Mihman bu gece böyle özetlemişti.

‘Yedi bahar geçti üzerinden toprağın. Yedi defa ısındıysa yedi defa soğudu sular. Yedi defa çiçek verdi

erguvan ağacı. Yedi defa eğdi başını rüzgâra, yedi defa bağışladı toprağa yaprağını. Yedi defa açma telaşını gördüm kiraz çiçeğinin, zamansız yağan karla yedi defa hüsrânını. Yedi defa gül ağacına inandım Hıdırellez'de, yedi defa boyanmış çam kozalakları alıp koydum bereket sepetlerinin içine, yedi defa erteledim kutlamalarımı. Yedi defa çıkardım dolabın en üst sol köşesinden en soğuk günlerde giydiğim yeşil yün kazağını, yedi defa giyemedim hastalandım. Yedi defa şefkat gösterenim olmadı. Yedi ilkbahar geçti kaybedişim üzerinden aşkı. Yedi defa anlamı artık bir ay olmaktan çok ötelere taşınmış kasım yüreğime saplandı.'

Güneş çoktan doğmuş ama hâlâ uyuyamamıştı. Bir elinde kalemi, göğsüne yasladığı not defteri, sigara paketi, izmarit dolu kül tablası, okumadığı kitabı, devrilmiş kahve fincanı, yarım şişe suyu ve üzerinde dönmekten buruşmuş çarşafı gecenin ne denli ağır geçtiğinin bir tablosuydu. Ne zaman kalbinin darlığı, aklının dağınıklığı etrafına yansısı o zaman paniklerdi Mihman. Yatağa kıyafetleriyle girmek ve bir kül tablasıyla yan yana sabahlamak yaşamla arasındaki bağların epey gevşemiş olmasıyla alakalıydı. Zihni ve kalbi istediği kadar yüklü olabilirdi ama her şeyin olması gereken bir yeri vardı. 'Lanet olsun' dedi. 'Şu düzen takıntımдан acıyı bile istediğim gibi yaşayamıyorum. Halbuki haftalarca çıkasım yok şu yataktan!' Ağzındaki acı tadı da alınca kendinden tiksinererek kalktı. Bir maraton koşmuş kadar yorgun hissediyordu kendini. Bir insan düşünceleriyle bedenini nasıl böyle hırpalayabilirdi? Yatağının üzerindeki eşyaları olması gereken yerine, masanın üzerine koyup hizaladı. O arada yamuk duran kitaplarını düzelitti. Bu kadar dolu bir kül tablasını temizlemek istemediğini fark edip külleriyle beraber

çöpe attı, son kahve fincanıyla dolan bulaşık makinesini de çalıştırıp sürüklediği ayaklarıyla banyoya gitti. Mor şalvarını ve kül lekeleri olmuş kahverengi tişörtünü çıkarıp kirli sepetine koydu. Boynuna doladığı ahşap kolyeleri tam çıkartacaktı ki vazgeçti. Üzerine sinen parfüm kokuları çıksın diye, ördüğü saçlarını da çözüp onlarla duşa girdi. Dereceli duş başlıklarından almalyım diye düşündü. Dereceli ama hafızalı olmalıydı aynı zamanda. Var mıydı acaba öyle bir teknoloji. Her seferinde aynı dereceyi tutturmaya çalışmak çok sıkıcıydı. Uzun süre suyun altında kalmak istedi ama bacakları hiç kendinde değildi. Sakallarını bile sabunlayıp taramadan beline doladığı havlusuyla çıktı banyodan. Öylece uzanmak istedi koltuğa hatta bunun için yeltendi bile ama yapamadı. Islak ıslak hem de banyo havlusuyla koltuğa uzanamazdı. Islak kolyelerini bir havlu üzerine kurumaya bırakıp giyinmeye gitti. Diğer mor şalvarını ve siyah tişörtünü kat yerleri açılınsın diye tekrar ütüleyip giydi ve uygun takılarını taktı. Her zamanki yerinde çekmecenin en altında duran Fas'tan aldığı siyah şala gitti eli. Yüzüne bastırıp dokusunu hissetmek istedi, derin bir nefesle içine çekti kokusunu. Defalarca niyet etmiş olmasına rağmen yıllardır yıkamamıştı onu. Her kokladığında önce bir çöl sıcağıyla kavrulur sonra çöl gecelerinin serinliği kaplardı içini. İçine çektiği o derin nefesi verirken iniltiyle beraber Sahra diyebilirdi yalnızca. Dışarıdaki fırtınanın pencereden içeri sızarken çıkardığı ince bir uğultu gibi Sahra sayıklamasıydı bu. Düzgünce katlayıp tekrar yerine koymuştu ki şalı, geri dönüp tekrar eline aldı. Bugün kendini hiç istemediği kadar zayıf ve özlem dolu hissediyordu. Şaldan alacağı güce ihtiyacı vardı. İçinde olduğu kadar belki biraz da yanında hissedebilirdi Sahra'yı.

Saat epey ilerlemişti. Öğlen olmadan Su'ya gitmeliydi. Seans yapacak güçte ve dinginlikte hissetmiyordu kendini ama böyle keyfe keder davranamazdı. Seansı iptal etmesi Su için bir problem yaratmazdı ama planladığı şeye uymadığı için içi rahat etmezdi. İcini rahat ettirmeyen en önemli şey de kendini bir türlü rahat bırakamamasıydı zaten. Canı istemiyorsa yapmasıydı ama sonra canı istemediği için kendini bir suçlu gibi hissedecekti.

Bu düşünceler eşliğinde telefonuyla oynarken sık arananlar listesinden Su'nun numarasını buldu; tam ara tuşuna basacakken yine vazgeçti. Gitmese miydi? Aslında sadece konuşmaya ihtiyacı vardı. Su'nun belki de sohbet ederken derinlikli ama yarı umarsız bakış açısı onu biraz rahatlatabilirdi.

Aylar önce Su'nun ne yaptığını aslında tam olarak anlamamışken bırakmıştı kendini onun kollarına. Kıvrandığı yalnızlık ve kaybolmuşluk hissiyle boğuşurken umduğu bir medetti Su onun için. Beni bu acıdan kurtar diyerek teslim etmişti kendini ona. Mihman gibi ayrıntıcı, sağlamcı ve nedenlerin altındaki nedenleri araştıran biri için yaptığı büyük bir devrimdi. Aynı apartmanda oturduklarından bile habersizdi. Su'yla, bozulan asansörde onlarca dakika beraber kalmaları Tanrı'nın ona düştüğü kuyudan çıkması için uzattığı bir ip gibiydi. Tesadüf, insan hayatı için ne büyülü bir anlamdı. Evet sadece birkaç ay oluyordu bu yenilenmiş apartmana taşınalı ama yıllarca bu semtte oturmuştu. Bazen günde defalarca Nişantaşı'nın bu dar sokaklarını turluyordu. Üstelik bütün alışverişini karşılarındaki bakkal ve marketten yapıyordu. Neden bir kere olsun karşılaşmamışlardı? Hangi nedenlerle hangi olaylar silsilesinde aynı anda asansöre binip

de kalmışlardı? Sırf birbirlerinin hayatlarına süzölsünler diye mi bozulmuştu o makine? Tamircinin kapıyı açıp ‘artık çıkabilirsiniz’ demesiyle, döktüğü terin bir anda buz kestiğini hatırlayıp gülümsedi. Kaderin zorla sıkıştırdığı o yerden çıkmayı hiç istemiyordu şimdi. Su’yun, Mihman’ın sıkıntıdan sık nefes almasını hissetmesiyle olağanca sakin bir şekilde ve o ince vücuttan hiç çıkması düşünölmeyecek kalınlıkta bir ses tonuyla ona “kabul ederseniz size teta yapabilirim” demesi ve sadece iki dakika sonra kendini sanki evinin konforundaymış gibi rahat hissetmesi mucize gibi gelmişti ona. Kendini aptal durumuna düşörecekle olsa da sormak zorundaydı. Daha önce böyle bir şey yaşamamıştı ve üstelik Su’yun teta yapmak dediğı şeyin ne olduğunu bile bilmiyordu. Tetanın sadece uyku sırasında girdiğimiz düşük frekanslı beyin dalgaları olduğunu okumuştı. Daha Mihman soruyu soramadan yüzünde oluşan acabalı ifadeye karşılık olarak ‘teta healing terapistiyim’ demişti Su. ‘Bu yaptığınız şey bana çok iyi geldi, ne yaptığınızı daha ayrıntılı bilmek isterdim’ cümlesi bir kahve içme davetiyle sonuçlanınca oluşacak dostluklarına ilk adımı atmış oldular. Artık Su en güvenilir dostu ve bilinçaltının doktoruydu Mihman için. Hayatı nasıl Sahra’dan önce ve Sahra’dan sonra olarak ikiye bölünmüşse, aynı zamanda Su’dan önce ve sonrası olarak da bölünmüşü. Eskisi gibi değildi artık. Hangi eskisi gibi olduğunu bile bilmiyordu aslında. Sahra’dan önce eski mi, Su’dan önce eski mi? Her dönemini andığında ayrı ayrı insanları gözlemliyormuş gibi oluyordu. Hayat bana neler yapmıştı böyle ve daha neler yapmak istiyordu diye iç geçirdi. Daha neye dönüştürmek istiyordu beni, olmam gereken ne,

durmam gereken bir nokta var mıydı? Yoksa ölüme dek sürecek miydi bu dönüŐme?

Çalan telefonuyla irkilip kendine geldi Mihman.

“Su ben de seni arayacaktım.”

“Gelmiyor musun?”

Sanki dakikalarca gitmemeyi düşünmüyormuŐ gibi son derece kararlı bir şekilde “yo yo tabi ki geliyorum, zor bir gece geçirdim de toparlanmaya çalışıyordum” dedi. Hızlıca sigarasını, not defterini ve telefonunu alıp yukarı çıktı.

Kapının zilini çalmasıyla Hera içeriden çıldırmıŐ gibi havlamaya başladı. “Tüh” dedi içinden “yine her yerim tüy olacak keŐke siyah tiŐörtümü giymeseydim.” Hera beŐ ay önce Su’yun barınaktan edindiği minik evladydı. Geçirdiği bir kaza sonucu bir ayağını kesmek zorunda kalmışlardı. Su barınağa malzeme götürdüğü zamanlarda Hera’ya iyice bağlanmış ve dayanamayıp onu hayatına almıŐtı. Su’yun uzun süre evde olamayacağı zamanlarda Hera’yla ilgilenmek Mihman’a düşüyordu. Aslında bu tamamen Mihman’ın tercihiydi. Mutfak için alışveriş yaparken Hera’ya da mama ve ödülleri almak çok hoşuna gidiyordu. Hayvanlar koŐsulsuz sevginin simgesiydiler onun için. Oldukları gibi, hissettikleri gibi yani insanların asla başaramadığı gibi içlerinden geldiği şekilde davranabilen kutsal canlılardı onlar.

Su kapıyı “Hera bağırma yeter” diye açarken, “ne olur bana çay demlediğini söyle” oldu Mihman’ın ilk cümlesi. Ve yine işte o beklenen ama istenmeyen son, kapının açılmasıyla Mihman’ın kucağına atlayan Hera heyecandan Mihman’ın üzerine iŐemiŐti. Giydiği için piŐman olduğu siyah tişörtünü gidip deĐiŐtirebilirdi artık.

Mihman eve gidip üzerini değiştiren Su da Hera'nın ıslattığı yerleri sildi. Tekrar geldiğinde Hera'yla bir süre boğuşup istediği ilgiyi ona verdikten sonra nihayet çaylarını koymuşlar, her zamanki yerlerinde karşılıklı oturmuşlardı. Dizaynından ve renklerinden dolayı Mihman'a her zaman daha büyük gelen bir evdi burası. Kapıdan girdiği anda bir aydınlık ve huzur kucakladı onu. Gerçi Mihman'ın üç kat üstünde olduğu için gerçekten daha bol güneş alan aydınlık bir evdi. Nişantaşı'nın dar sokaklarından birinde bitişik nizam bir binada olmasına rağmen camın kenarına geldiğinde göğü ve sağ taraftan da denizi rahatlıkla görebiliyordun ama Mihman'ın evi sadece karşıdaki binalara bakıyordu. Gökyüzünü ve denizi görebilmek için daracık balkonuna çıkmak zorundaydı. O balkon sefası da sadece yaz akşamlarında sandalyesini koyup bir şişe birasıyla ancak bir süre olabiliyordu.

Masa başında oturmuş çaylarından birkaç yudum aldıktan sonra Su, son seyrettiği diziyle ilgili övgüler yağdırıp Mihman'ı onun da seyretmesi için ikna etmeye çalışıyordu. Mihman bir yandan Su'yu dinlemeye gayret edip bir yandan gecenin yorgunluğunu üzerinden atmaya çalışıyor ve bugün seans yapmak istemediğini Su'ya nasıl söyleyeceğini düşünüyordu. Aklının çok onda olmadığını fark edip konuşmasını yavaşlayarak bitirdi Su. 'Neyin var bugün senin' sorusuyla ilginin kendine döndüğünden memnun ama nereden başlayacağını bilemeyen Mihman yerinden kalkarak gözünün önündeki dağınıklığa odaklandı. Birikmiş kitaplar, not kağıtları, karalanmış gazete kağıtları, boya kalemleri, dikiş malzemeleri, boş su bardakları, Hera'nın oyuncağı, kablolar ve ekranı tam kapanmamış bilgisayar eğri masa

örtüsünün üzerinde dağınık bir şekilde duruyordu. Mihman'ın dikkatini toplamasına çoğu zaman engel olan dağınıklık işte yine baş köşeydi. Bir yandan gecesinin nasıl uyuma mücadelesiyle geçtiğini anlatırken bir yandan da uzanabildiklerini toplayamasa da hizalamaya çalışıyordu. “Nasıl oluyor da bu kadar dağitabiliyorsun?” diye söylendi Su'ya

“Dağınıklık değil bu, kendi içlerinde bir ahenkleri var. Allah aşkına karışma Mihman, sen topladığın zaman hiçbir şeyi bulamıyorum.”

Mihman birden eline aldığı kitabı masanın üzerine fırlatarak, “yoruldum Su” diyebildi kısık bir sesle. Sanki bir şeyler itiraf edecekmış de etmesem mi acaba gibi kararsız bir hale büründü yüzü. Bir süre sessiz kaldı. Su dikkatle Mihman'ın yüzüne bakıp her zamanki durgun tavrıyla “anlatmak ister misin?” diye sordu. Yumruğunu hafifçe masaya vurduğunda dudaklarını sıkıyordu Mihman ve aldığı derin nefesi dışlarının arasından sesli bir şekilde verirken “yoruldum” diye yineledi yalnızca.

“Dün yedi yıl bitti Sahra'yı görmeyeli. Yoruldum Su! Özlemekten yoruldum! Beklemekten yoruldum! Dua etmekten, dilemekten, her gün ondan bir ses çıkacağına dair umudu yeşertmekten yoruldum. İnanmaktan yoruldum. Umutsuzluğa karşı tüm gardım düştüğünde bile inanmak istemekten yoruldum. Acımdan her şeyi paramparça etmek isterken bile kendime hâkim olmaya çalışmaktan yoruldum. Güçlü olmak zorunda değilim, bu acının da layığıyla yaşanmaya hakkı var, bunu görmezlikten gelip kendimi motive etmeye çalışmaktan yoruldum. O yorgun yatağımdan

kalkmaktan yoruldum. Onsuz içtiğim sudan bile hayat alamamaktan yoruldum. Yapayalnızım. Yazın kışı, kışın baharı beklemekten yoruldum. Onsuz geçen mevsimleri kovalamaktan yoruldum. Yaşayamamaktan yoruldum.”

Su yine durgun ve ifadesiz tavrıyla “başka?” diye sordu.

“Devam etmelisin bence. İlk defa bu kadar serbestçe açıyorsun kendini.”

“Su lütfen bu bir seans olmasın. Bunu yapacak güçte değilim. Sanırım sadece dökülmek istedim.”

“Tamam sen istemiyorsan yapmayız ama bence tam da bu sebeple yapmalıyız. Söylediğin şeyler önemli. Hissettiklerini es geçmeyelim.”

Bardağındaki çayı bitirene kadar konuşmadı Mihman. Son yudumunu içip söylediklerini onaylar gibi bardağı sesli bir şekilde yerine koyarken ‘yoruldum’ dedi tekrar.

“Anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Özlemek ağırdır. Haklısın. Ama şimdi müsaade et önce alanına girip seni bir temizleyeyim. Kendini daha iyi hissetmek istemez misin?”

“Evet isterim. Buna ihtiyacım var.”

Alanının temizlenmesi için Mihman’ın hiçbir şey yapması veya söylemesi gerekmiyordu nasıl olsa. Sadece alanına girmesi için Su’ya müsaade etmesi yeterliydi. Su da tetaya girip Mihman’ın çakralarını kontrol edecek, düzenleyecek ve şifa enerjisiyle onun kendini daha iyi hissetmesini sağlayacaktı.

Su gözlerini kapattı ve konsantre olmaya çalıştı. Zaten ciddi olan ifadesi teta frekansına girdiğinde daha ciddi bir hal alır ve hatta daha düz ve duygusuz konuşurdu.

“Ne bu halin? Ne yapmışsın kendine böyle? Alanın kapkara. Ben şimdi seni temizleyeceğim ama sen de reiki uygula kendine. Birkaç gece uyumadan önce kalp ve tepe çakran üzerinde çalışsan iyi olur.”

Su bir süre önce reiki enerjisine uyumlamıştı Mihman'ı. Mihman ilk zamanlar düzenli olarak kendi üzerinde çalışsa da sonraları reikiyi sadece uzaktan Sahra'ya göndermek için kullandı. Hayalinde Sahra'yı canlandırıyor ve önce tek tek çakralarına sonra Sahra'nın tüm eterik bedenine enerji gönderiyordu. Sonra kalbine yoğunlaşıp defalarca onu sevdiğini söylüyordu. Kalbinden ona sevgi enerjisi gönderiyordu. Bazen öyle güçlü hissediyordu ki bu akışı, gözyaşları içinde kaldığını fark ediyordu. Öyle uzaktı ki Sahra'ya ona bu şekilde enerji göndermek bile sanki iletişimde bulunmuşlar gibi iyi geliyordu Mihman'a. Aslında bunun kesinlikle bir iletişim olduğuna inanıyordu. Sahra bilmiyordu ama emindi ki ruhu biliyordu, algılıyordu.

Sadece birkaç dakika süren bu temizleme işleminin ardından Su açtı gözlerini ve bir sigara yaktı.

“Susuz kalmış vücudun git mutfağa bir iki bardak su iç, zaten birazdan kendini daha iyi hissetmeye başlarsın.”

“Başladım bile. Başımda bir basınç varmış resmen o dağıldı. Çok sağ ol Su'cum.”

Elinde bir şişe su ve bir bardakla gelip tekrar karşısına oturan Mihman'a 'ben sana boşuna mı öğrettim reikiyi? Artık böyle ufak şeyler için beni bekleme, kendin de çakralarını düzenleyebilirsin. Zaten düzenli olarak reiki enerjisine bağlansan bu kadar çöküp kalmayacaksın, kendini daha iyi ve zinde hissedeceksin' diye söylenmeye başladı Su. Bunun

bilincindeydi Mihman. Ama bilmek ve uygulamak farklı şeylerdi. Çoğu zaman üşeniyordu, ancak baş ağrısı tuttuğu zamanlarda kendisi için kullanıyordu reikiyi. Mihman'ı seansa almak için son bir kez şansını denemek istedi Su.

“Hâlâ istemiyor musun seans yapmayı?”

“İstemiyorum Su. Yalnızca konuşalım, inan şu an bu daha iyi gelecek.”

“Tamam ama önce beni dinle. Kendin hakkında düşündüğün şeye maruz kalıyorsun, ne yaşıyorsan onu kendine sen yapıyorsun. Önce bununla yüzleş. Düşüncelerini sana en güzel şekilde hizmet etmeleri için yeniden dizayn et. Kendini sev ve kendine şefkat göster. Kendini kucakla. Ne düşündüğünün farkında ol ki bilinçaltının esiri olma. Acını yaşamalısın elbette. Her duygunun yaşanıp salınmaya ihtiyacı vardır. İçinde tutmamalısın. İçinde tutup bastırdığın her duygu yok olmaya direnir, büyür ve kendini göstermek için daha güçlü belirir. Bunu tıpkı bir ateş gibi düşün. Ateş büyümek ister çoğalmak ister yok etmek tabiatında vardır. Kül olması gerekenleri ateşe vermedikçe o yangın arsızca yayılır. Geriye ne seni bırakır ne hayallerini ne de yarınlarını. Evet ateşi sevmelisin, onu beslemelisin, o senin en büyük yardımcın. Ama yanması gerekenlere sen karar vermelisin. Acını, çaresizlik hissini, kızgınlığını, hata olarak düşündüklerini, affedemediklerini, egolarını, ben sandıklarını yakıp kül etmeli onlardan özgürleşmelisin. Ağlamak geliyorsa içinden ağla, bağırma istiyorsan bağır, canın hiçbir şey yapmak istemiyorsa kendini bir şeyler yapmaya zorlama. Bastırma, bırak aksın ve çıksın uygun bulunduğu yollardan duyguların. Yalnız acıya tutunma, acıdan beslenme ve acıyı

besleme. Onlar sadece birer duygu, onları bir parçan zannetme. Duygularını bastırmadan dönüştürmeyi öğrenmelisin. Kaldı ki acı çok güzel bir katalizördür. Aşk gibi. Ama acıyla aşkı sakın ama sakın bağdaştırma. Böyle bir inancın olabilir mi acaba?”

“Bilmiyorum... Sanmıyorum.”

“Sen sanmayabilirsin, farkında olmayabilirsin ama bilinçaltın ne diyor bu duruma acaba? Çünkü bana ne zaman Sahra’dan bahsetsen alt metinde hep bir acıdan söz ediyorsun.”

“Acıdan başka ne var ki anlatacağım sana Su?”

“Aşkın güzelliğini anlatabilirsin. Sende uyandırdığı yaratıcılık duygusundan, seni ne kadar değiştirdiğinden söz edebilirsin. Ama sende hep bir yakınma var.”

“Çünkü çok özledim. Çünkü aşkın güzelliğini anlatacak bir mutluluk yaşamadım.”

“Çünkü aşk ne kadar acıyla ilgili değilse mutlu olmakla da ilgili değildir Mihman. Aşk aşktır sadece.”

Bu son cümle Mihman’a Su’yun, aşkın mutlulukla ilgili olmadığını söylemesinden daha saçma gelmişti. Ne demek aşk aşktır! Aşk içi boş bir kelime olabilir miydi? Aşk sadece aşksa neden insanlar sonsuz mutlulukları yaşar ve kocaman acıları aşırken çekerdi ki?

“Ne demek aşk aşktır?”

“Aşk aşktır. Aşk, içinde birtakım duygular elbette taşır fakat sen aşkı belli tanımlara hapsedemezsin. Aşk mutluluktur, aşk acıdır, aşk sevişmektir, aşk birlikteliktir diyebilir misin?”

“Sadece bunlar değildir. Başka birtakım duygularla beraber hepsinin toplamıdır bence.”

“Hayır bu değildir. Bunlar âşıkken yapmaktan hoşlandığın şeyler ve âşıkken bazı eylemlere bağlı olarak hissettiğin duygulardır. Yani aşkı tanımlayış biçimine bağlı olarak kendine hissettirdiğin duygulardır. Sen bilinçaltında ya da bilinçli olarak aşkın acı çekmek olduğuna inanıyorsan âşık olduğun insanla beraberken de acı çekersin, acıyı kendine çekersin, bilinçsiz olarak acı çekecek şartları yaratırsın kendine. Çünkü ancak acı çektiğin zaman bunun bir aşk olduğuna inanmışsındır. Bilinçaltın acı=aşk diyorsa evren de acı hissedeceğin aşkları senin karşına çıkarır. Anlatabildim mi?”

Böyle bir inancının olma olasılığı korkutmuştu bir anda Mihman'ı. Bu düşünerek bulabileceği bir şey değildi. Acaba seans mı yapsak diye geçirdi içinden. Düşünceli bir şekilde “umarım bilinçaltımda böyle bir inancım yoktur. Yoktur değil mi?” diye yakınlıkla sordu Su'ya.

“Bakmadan bir şey söyleyemem. Kazma tekniğiyle bakmamız lazım.”

“O ne demek?”

“Yaparken anlarsın.”

“Peki âşıkken, âşık olduğumuz insanla beraberken hissettiğimiz mutluluğa ne diyeceksin? O da mı bilinçaltının ürünü?”

“Hayır. Mutlu olan egodur, haz duyan egodur, tatmin edilmek isteyen egodur, istek sahibi olan egodur. Ama âşıkken aynı zamanda mutlu olamıyorsan bu başka bir inançtan kaynaklanıyordu. Aşk gibi mutluluğu da koşullara

bağlamışsın demektir. Aynı şekilde acı çektiren aşk değil beklentilerin yani egondur. Aşkı tanımlama biçimin acı çektiriyor sana. Aşkın sahip olmakla bir ilgisi yoktur. Aşk, talep etmez talep eden egodur. Ve gerçekte aşk bütün bu tanımlamalardan özgürdür. Söylemek istediğim sadece bu. Aşk=aşk 'tır. O kadar.”

“Su, ya bende böyle bir inanç varsa? Baksak mı?”

“Tamam korkma, endişelenmene gerek yok. Varsa da hallederiz.”

“Bakalım o zaman şimdi.”

“Tamam. Gel şöyle rahat rahat koltuklara geçelim, sırtım ağrıdı sandalye tepesinde. Şimdi tetaya alıyorum seni.”

Su bunu her yapmasında Mihman'ın elleri buz kesiyordu ve kalbi minik minik çarpmaya başlıyordu. İlk zamanlar belli belirsiz olsa da seanslar çoğaldıkça algıları da açılmaya başlamıştı. Alanına girildiğini hissedebiliyordu.

“Şimdi aşk algınla biraz oynayalım. Sana ne kadar saçma gelse de ben sana soruyu sorduktan sonra aklına gelen tüm cevapları söylemeni istiyorum. Vereceğin cevap sana tamamen alakasız gibi görülebilir. Düşünmeden hızlı cevap vereceksin. Ne söylediğinin hiç önemi yok, içinden gelen tüm cevapları duymak istiyorum! Yani sana, aşk nedir dediğimde aşk ekmektir bile diyebilirsin, anlaştık mı?”

“Tamam hazırım.”

“Aşk nedir?”

“Sahra'dır.”

“Başka?”

“Yıldızlardır.”

“Başka?”

“Gözyaşındır, mutluluktur, beyazdır, acıdır, siyahtır.”

“Başka? Başka var mı?”

“Bağımlılıktır.”

Bunu söylediğinde kapalı olan gözlerini açarak Mihman’a baktı Su.

“Başka? Bitti mi?”

“Sanırım bitti.... Neden bağımlılıktır dediğimde bana öyle baktın?”

“Çünkü bu bir itiraf gibi oldu.”

“Nasıl?”

“Geçenlerde sana bağımlı gibi davrandığını söylediğimde bana itiraz etmiştin.”

“A evet! Hatırladım, haklısın.”

“Yani bağımlılıktır yerine bağılılıktır da diyebilirdin ama sen hiç düşünmeden bir anda bağımlılıktır dedin.”

Verdiği cevapları tekrar düşünerek sessiz bir şekilde ‘evet’ diyebildi Mihman sadece.

“Şimdi aşka yüklediğin bu anlamları bilinçaltında değiştireceğiz.”

“Tamam.”

“Aşka yüklediğin bütün tanımları, aşka etiklediğin bütün tanımları hemen tüm zamanlarda tüm mekanlarda, tüm boyutlarda yıkıp yaratımını iptal eder misin?”

“Evet.”

“Aşka yüklediğim tüm tanımlamaların etiketleri yıkıp iptal ediyorum, aşk tüm sınırlamaların tanımlamalarımın kısıtlamalarımın ötesindedir. Aşkta acı çekme zorunluluğundan kendimi tamamen serbest bırakıyorum. Aşkta bağımlı olma zorunluluğundan kendimi tamamen serbest bırakıyorum. Aşkta bir başkası gibi olma zorunluluğundan kendimi tamamen serbest bırakıyorum.”

“Evet.”

“Şimdi bilinçaltında boşalan yere aşkın yaratıcı tanımını yükleyelim.”

“Aşkın yaratıcı tanımını biliyorum. Aşkın nasıl hissedildiğini, hayatımda aşkı yaşamamanın nasıl bir his olduğunu biliyorum. Âşık olmanın ve aynı zamanda mutlu olmanın kendimi her zaman ve her şekilde güvende hissetmemin nasıl bir his olduğunu biliyorum. Aşkın hemen şimdi derhal hayatımda olmasına, yaşanmasına, bir aşk ilişkisine tamamen tüm kalbimle ruhumla bedenimle izin veriyorum. Ben aşkı kabul ediyorum. Ben aşk olmanın nasıl bir his olduğunu biliyorum. Aşkı tüm coşkusuyla yaşamak için kendime izin veriyorum. Hayatımda muhteşem bir aşk yaşamayı hak ediyorum. Hayatımda muhteşem bir aşk ilişkisi yaşamamanın, bunun için kendimi tüm olasılıklara keyifle ve kolaylıkla açmanın ve aynı zamanda kendimi mutlu, özgür ve güvende hissetmenin nasıl bir his olduğunu biliyorum. Aşk ilişkimde nasıl kendim olacağımı nasıl özgür hissedeceğimi, nasıl mutlu olacağımı biliyorum. Bu benim için mümkün ve güvenlidir. Ben buna layığım inançlarının hisleriyle beraber yüklenmesini ister misin?”

“Evet.”

Su'yun iÇini bitirip gözlerini açmasını beklerken hayatlarının bilinçaltının elinde oyuncak olduğunu düşündü Mihman. Farkında olmadan gizli bir güç tarafından y netiliyorlardı. Sahiplerine ihanet eden bir parçalarıydı sanki bilinçaltı.

“Tamam. Nasıl hissediyorsun?”

“Bilmem. Sanki iim çekiliyor.”

“Normal. Birazdan baŐın da ağrıyabilir. Bol bol su i bugün. Hatta dinlensen iyi olur. Biliyorsun artık bunları zaten.”

Neredeyse sabahki periŐan halinden çok daha iyi hissediyordu Mihman artık kendini. Teta frekansından çıkıp hızlıca mutfağa birer kahve yapmaya giden Su içeriden seslenip konuyu Mihman'ın yakınmalarına getirdi. Böyle yapardı işte Su. Hiçbir söylediğini laf olsun diye dinlemez mutlaka derinlerine inmek isterdi. Bu yüzden onunla dertleŐmek hem çok zor hem de çok verimliydi.

“Geldiğinde söylediğin Şey çok önemliydi. Kendini ele verdiğin için devam etmeni istemiŐtim aslında.”

“Ne dedim ki?”

“Beklemekten yorulдум” dedin.

Evet der gibi bıkkın bir Şekilde başını salladı Mihman. “Bekleme” dedi yine sade düz ve neredeyse duygusuz bir tavırla Su. Elinde kahve fincanlarıyla salona girip, göz ucuyla Mihman'a bakıp “bekleme” dedi tekrar. Bu saçma tavsiye karŐısında ayağa fırlayıp kapıyı çarparak gittiğini hayal etse de sadece alaycı bir ifadeyle “nasıl” diye sorabildi Mihman.